

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIEDATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05 cèn. pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65 »
Un any.....	2'50 »
Per dotzenes.....	0'45 »
Núm.º atrassats des 2.º tom....	0'06 »
Id. id. des 1.º tom....	0'07 »

SONARÁ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÉ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca.	3 mesos....	0'85
	1 any.....	3'25
Dins Espanya....	3 mesos....	1'00
	1 any.....	3'50
A Ultramar y s'Estrangé....	3 mesos....	1'50
	1 any.....	5'00

LA FÍ DEL MON.

- Nadal ja vé.
- Y jò ja heu sé.
- Mos matarán.
- Y à mi també.

Axò cantan es galls ben demati, ara que per ells se pòt dí que vé la fí del mon. Y podriam dí que vé també pe ses persones, quant veym ses carreteres y ses plasses y ses botigues plenes de gent y animades d'una manera increíble.

Tothom liquida y arregla ses séues còses, còm si s' hagués de morí es dia de Nadal.

Tothom surt de botadó en so menjá, en so comprá, en so gastá, en so posá à sa Lotería, còm si fés sa derrera revivaya de la vida.

Tothom corre de s' escritori à sa plassa, de sa Pòrta à ca un señó parroquiá, còm si cregués no arribarhí à temps.

Ja ningú espera Sant Tomás per fé fira. Molt abans de qu' arrib aquest sant, ja compra tothom s' endiòt, concerta sa porcella, encomana es vi moscatell, ó dona à fé ses neules y torrons còm si heu volgués menjá tot passat y estentís.

Vertaderament pareix que s' en vé la fí del mon; y que 'n acabá s' any per San Silvestre y Santa Coloma hajam tots de comparaixe à la Vall de Josafat, de ses Enramades, à presència el Jodici final.

Sa pòrta s' umpl d' animals de tota casta. Ses plasses, de fruytes variades y de verdures escullides. Ses tavernes de botelles de vins bons y generosos. Es forns, de coques y pans de corriòla. Ses confiteries, de torrons de cent maneres distintes; y totes ses botigues, de gèneros rics y prehuats que fan que Palma pareixca aquests dies à n' els uys de tothom una capital de cent mil ànimes.

Y tot se vén. Y aquell que no té doblés en cerca. Y aquell que ja 'n té pòsa à sa rifa per tenirhè més; ó al ménos esperant ensopegá es prèmi gròs y essé

millionari. Y es señós procuran cobrá ses tèrses, y es manestrals es contes de sa feyna de tot l' any qu' han feta à espera, y es qui no tenen tèrses ni contes que cobrá compònen *aguinaldos* y en lloch d' entimá es conta p' es nàs des parroquiá li entiman un papé vert ó vermey amb quatre glòses modèlos, demanantli una propina casi per amor de Deu. Y ses bosses s' umplan y se buydan, y se tornan inflá l' ondemá per tornarsé pansí el dia siguent; y aquest moviment dura fins que tothom ha estat à matines y ha tastat sa porcella rostida y ha begut una ó més copes de vi moscatell.

De tot axò podriam nòltros trèure such per escriure un article; que dich jò un cent articles de sustancia, per correigi abusos, desterrá vicis y procurá adressá un poch es pèrn del mon. Podriam per exemple contarvós sa vida y miracles d' aquell que diu que no té cèntims per pagá es sabaté, y no n' hi 'n mancan per gastarsé deu duros amb un dècim de sa Lotería grèssa. Podriam dirvós ses mannes d' aquell altre, qu' amb s' intenció de que no li demanin ets honoraris d' un servici que li han fet, compra un parey d' inditòs y los hi envia, donantli ses bones festes. Podriam referirvós ets apuros d' un pòbre manestralet casat amb infants, que sa dòna li demana doblés per aná à omplí es còvo de Sant Tomás, y ell debades fa corre es mosso amb un papé à ca Don Fulano y à ca Don Mengano perqu' els doblés vengan, y aquests no vénen. Podriam encara ensatá altres piñòls més agres; però mos bastará cridá s' atenció sobre es mal estil qu' hey ha establí à Mallorca de prendre qualcú ses còses à espera y sense demaná que valen moltes vegades, contant, que per à Nadal li presentarán es conta y llavò ja 'l pagarà, després de discutit partida per partida, si tròba que no li acomoda.

Es molt comú à Mallorca es dí à un manestral: «Mestre, ja 'm fareu tal còsa y enviaula 'm totduna,» ó es comaná tantes canes de roba ó tal altre gènero, sia es que sia, y no pensarhí pús. Y si es Mestre per feynes ó maldecaps no s' en recòrda de presentá es conta, no

cregueu que no n' hi haja que fassan es sorbet y callan; per veure si no hey pensarà pús y tendrán allò més dins sa bossa. N' hi ha bastants d' aquests. Y succeheix que quant el pòbre creditó s' en recòrda y ha passat més d' un any, ja li pòsan dificultats à n' es pago y fundan dret demunt es séu callament ó pòca memòria, per posarli en corantena sa justícia d' aquell crèdit.

Tots aquests qu' òbran amb tan pòca delicadesa sòlen essé moltes vegades es qui vòlen quedá més prest servits, y es qui més aviat s' enfilan dalt sa parra en dirlos es quatre mots de la veritat. Ja valdría més que reflexionassen ses consequències que duan à n' aquell pòbre qu' ha de viure des séu trabay, s' atrás en so cobrá sa feyna qu' ha féta. Ell ha de tení sempre un capital mòrt amb ey nes y material, que per pòca parròquia que tenga no baixa d' un milenà de duros; y s' havé d' esperá es cobrá per à Nadal deu duros d' un y vint de s' altre y trenta d' aquell y cent des de més enllá, li representan moltes vegades altres mil duros de feyna feta que li deuen, y que si ley pagassen totduna li serian mil cavalls per podè corre en so séu art. Ets interessos d' aquests dos mil ó més duros li representan una pèrdua de dues pessetes cada dia que li serian suficients per viure sense fé feyna si les tengués.

Y succeheix que cadascun des que li deuen, diu en sí mateix: «Que li es à ell si 'l pach ara, ó si 'l pach en vení Nadal. Deu duros més ó manco no 'l farán ni més rich ni més pòbre y al entretant à mí 'm caurá milló, llavò que hauré cobrada sa tèrsa ó els interessos de tal escritura. Que tenga paciència fins à fí d' any, que bé heu val es no pèdre es parroquiá.» Y es qui axò diu, no cregueu que no sia un homo de bé y de lo més honrat; pero no reflexiona que moltes mosques matan un ase, y que deu duros per un manestral son més que cent per un rich, y que sa falta d' un duro li pòt dú molta de coua, perque des tenirló à n' es no tenirló hey van cent llegos de ventatge.

Per falta d' un duro li pòden protestá una lletra, ó pòt pèdre una bona ocasió

de comprá gènero à un prèu barato, quant sia temps y hora; ó quisá si no podrà comprá una medicina qu' haja mesté per posarsè hò si cau malalt, y aquella falta d' es duro, essè causa indirecta de sa séua mòrt, y quant no, de descrèdit ó de ruina.

Perque s' es mesté pensá que lo que fan amb ell, ell se veu obligat, pare per fòrsa, à ferhó amb altres quantre la seua voluntat, y en parlá de prendre à espera es gènero ó primera matèria que necessita per corre, ja l' ha de pagá més cara qu' aquell qu' hey va amb sos doblés dins sa mà, y ell ja no pòt després doná sa feyna tan barato com aquest altre companero d' ofici; y se desacredita, y à poch à poch va perdent parròquia, y es primés que li fujan sòlen essè es mateixos mals pagadós que son sa causa d' aquell descrèdit.

D' altres n' hi ha també, persones de qui fa fè y de tot respecte, qu' usan sa mala trèta que vos vaitx ara à esplicá.

S' en vé un à darvós una feyna com si fòs per ell. Quant l' heu servit vos diu que no es per ell sinó per un amich séu à ne qui l' ha de doná. Quant li enviau es conta vos remet à s' amich. Si acodiú à n' aquest, vos contesta: «Vaja à ne qui ley doná à fè y jò ja m' entendré amb ell.» S' altre vos diu qu' encara de més à més que vos proporcioná sa feyna y es parroquiá, ara voleu ferlo responsable d' es deute, en lloch d' agrahirli es favó. S' altre s' escusa de qu' es sa primera vegada que vos veu y que vòl entendre amb s' amich y en ningú pús. Y al entretant vos anau de Herodes à Pilat fins que després de pèrdre s' ase y ses magranes derrera tots dos, vos quedau barayat y sense es parroquiá.

Vos ne diria d' altres encara de més farestes, però basta per vuy. Desitjariam que tots es que se trobarán essè de sa confraria y son persones de hòna fé, fessen una reflexió sèria sobre aquest particulá y procurassen pagá totduna sa feyna que donaren à fè per comensá à corretgí aquest mal estil; y qu' es qui fa feyna qued atès amb sa mateixa diligència amb à qu' ha procurat serví à qui li ha donat à fè qualque còsa. D' aquesta manera ses festes serán més alegres y santes per tots dos.

PEP D' AUBEÑA.

CARTA A UN POETA.

Vostè que sab fé poesíes,
O per dirhó en mallorquí
Glòses d' aquelles, d' aquelles
Que s' en pòden xupá es dits.

—
¿Perque no m' deixa sa ploma?
Y jò, amb tot es méu enginy

Provaré de ferla corre
Per demunt es papé llís?

—
¿Perque no m' deixa sa lira,
(Es segú qu' en dèu tení,
Y li sonaré ses còrdes
A veure si un poch m' inspir?

—
Sa veritat, jò voldria
Passá per lletra-ferit,
Y vaitx à arriscá ventura
Embuyant un poch de fil.

—
No sé si m' sortiran versos.
Podria essè que m' sortís
Un enfilay de retxetes
Fetes trössos ó bossins.

—
Però aquell que no s' engiña...
Lo demés s' adagi heu diu;
Per lo mateix, ó me surten
O no m' surten, jò m' arrisch.

—
Més, per això no me basta
Es meu caletre, es precis
Tení ploma ben trempada,
Y sa meua fá ri-rich.

—
Per fernè es ben necessari
Una lira de sòns fins,
Y sa meua es molt dolenta
Y está rompuda p' es mitx.

—
Una lira per fé glòses
Ha d' essè d' un xerafi,
Y sa meua es, si la sònen,
Just es cantussòl d' es grins.

—
Li suplich altre vegada,
Còm més amunt ja li he dit,
Qu' hem deix sa lira y sa ploma
Y sòls amb vostè confiy.

—
Escolt; Ara qu' he acabada
Sa carta, la torn lletgí.
¿Còm que s' avenga una mica!
Si vostè m' ho descubris!

—
Y ja ho sap: Man y disponga
En tot quant vulga de mí
Perque de hòn grat, totduna
El deixaré ben servit.

A. M. P.

UN ASE LA SE VA MENJÁ.

—Diga m, Don Pèp, ¿que ja es anat à doná s' enhorabòna à n' es séu amich, à Don Geròni? Supòs que vostè ja sabrá que li han donat un destino de cinch-centes pessetes; ja es hòna *ganga*; à devés desèt pessetes cada dia tant si plòu còm si fa sòl. ¿Que no heu tròba axí vostè, Don Pèp.

—Sí, ja es hòna *ganga*; però jò si me donassen aquest destino ó sian ses cinch-centes pessetes mensuals, no acceptaria; de ninguna manera.

—¿Còm!..... ¿Y vostè no acceptaria aquest bossí de torrò, Don Pèp? Vostè em deixa sense polsos. ¡Cinch-centes pessetes cada mes! ¡Remumareta! ¡Oh! Y després, que diuen que encara pòt ascendí fins à mil pesetas; y que segons ets àns de servici pòt obtení un grós retiro ó jubilació: y..... que no sabem ses *xaripes* que devegades.....

—Pues rès d' axò em faria boca, mèstre Joliá; perqu' estaria empagahit de sortí en es carré; crègut que ses persones de coneixement, interiorment hem tendrian per un homo que té lo que no es séu: Sí, perque à n' es méu mòdo de pensá, s' homo que sense havè servit à sa Nació ni contá amb capacitat suficient obté un destino, fá un ròbo à n' es públich contribuyent y en particular à n' aquèlla persona idònea que n' justicia el podria tení, y que per ventura avuy té més fam qu' un mèstre d' escola.

—Però aquest mòdo de pensá, Don Pèp, que vostè té, à molts los faria riure; perqu' avuy ningú s' atura amb aquestes menudències. Sa questió del dia es: *Beati qui possident*; y rès pús, Don Pèp.

—Ja sé, mèstre, qu' aquest mòdo de pensá que vos deys es el qu' avuy predomina amb una gran part de la Societat; y també sé qu' à tots es que pensan còm jò mos diuen *ransis*; però digan lo que vulgan, axí he pensat sempre, axí pens y axí pensaré, perque qui te allò que n' verdadera justicia no li perteneix, té lo que no es séu; y el que té lo que no es séu no es pòt salvá si no heu restituheix. Axí pensavan es méus pares y axí pens jò, mèstre Joliá. *Y salga el Sol por Antequera.*

—Però, Don Pèp; jò aquí hey tròp un *distingo*. Me diga, ¿quina culpa té èll si li han donat lo que demanava? *Al que pide y se lo dan bien haya su alma.* No faltava més.

—Ydò, mèstre Joliá; si vos hey sabeu trobá un *distingo*, jò també en sé trobá de *distingos*, y fundats en milló rahó, heu sé cert. «*Al que pide sin justicia mal haya su modo de pedir.*» No vuy dí *su alma* perque seria ofendre à Deu Nostro Señor.

—Però, escolt.....

—Si no hey ha peròs que valguin. Mèstre; vos no heu estat soldat ni heu servit à s' armada; ja sé que vos varen redimí.

—Sí, señó; encara còm que veja à demunt d' aquèlla taula ses *dos mil pessetes* que varem tení qu' afluixá.

—Ydò, hòno; si haguesseu servit uns quants àns, y haguesseu sentit siulá ses bales, y haguesseu trèta sa pell foradada, y vos trobasseu amb capacitat suficient per desempeñá un destino regulá, y que per essè un pòbre sòls no fessin cas de vos y que tenguesseu que veure creixe sa boca de sa familia y sa vòstra à fòrsa de fé badays, mentres vesseu

doná un bon destino à un *pela-cañes* sense més mèrits qu' essé parent, conegut, ó *llepetà* d' alguna persona influent, ¿que diriau mèstre?

—Foy; no estaria gens content; però axí mateix Don Pèp, jò en vetx de pòbres que desempeñan qualque destino; sino que son de pòca monta.

—Sí qu' es vè; però son còm deys, de pòca monta. Axò, mèstre, son destinsos que guardan de dues còses; que son de morí de fam y de massa plens. Escoltau; ara vos contaré un etxemple sobre aquests destinsos que deys. S' altre dia à dins una barbería teniam una conversa, si fá ó no fá, còm sa qu' ara tenim nòltros; ocupantmós de lo molt que donan à uns y de lo poch que donan à altres; y amb axò prengué sa paraula un empleat qu' es trobava allà, pens si era còsa d' una societat, y digué:

«*Señores*; jò tench de sòu dues pessetes cada dia y som tres de familia y axí mateix passam. Deu dona es fret segons sa ròba.»

«¿Y no teniu rès pús, li varem demaná?»

«Rès pús, señorets, digué.

«¿Y còm vos arreglau del mòdo tant alsurat còm están avuy es comestibles? Perque tot va à un uy de sa cara, germanet.»

Llavònses mos esplicá des mòdo que s' arreglava; y jò al veure aquell mòdo tant particulá y tant econòmich li vatx demaná si em volia fé es favó de donarmó per escrit, y en seguida em fé s' obsèqui de donarmé aquesta relació que duch à sa butxaca y que vos vuy lletgi.

—Vamos, ydò, fassim aquest favó, Don Pèp.

—Ydò, escoltau, després ja direu si tench rahó en sensurá als que vòlen destinsos sense haverlos guañat. Posau atenció.

«*Relació des gasto diari queper menjá, llum y llogué de sa casa fan tres persones que no tenen altre còsa que dues pessetes de sòu.*»

BERENÁ DES DEMATÍ.		Ptas.	Cts.
Per pá.	...	0'15	
Per òli.	...	0'03	
Per ví.	...	0'05	

Total berená. 0'23

DINÁ.

Per mitx fòtil de mongetes blanques.	...	0'13
Per tres unses d' arròs.	...	0'05
Per òli.	...	0'10
Per safrá, prebebò, sal y sofrit.	...	0'05
Per pá.	...	0'15
Per ví.	...	0'10
Per tres arengades.	...	0'05
Per dues lliures de carbó	...	0'10

Total diná. 0'73

SOPÁ.

Per pá per fé sopas	...	0'10
Per pá per menjá	...	0'15
Per òli.	...	0'05
Per còl y sofrit.	...	0'05
Per ví.	...	0'10
Per mitja lliura de figues seques.	...	0'05
Per una lliura de carbó	...	0'05

Total sopá. 0'55

Per llum de petròleo.	...	0'08
Per llogué de la casa	...	0'25

Total llum y casa. 0'33

RESÚMEN.

Berená.	...	0'23
Diná.	...	0'73
Sopá.	...	0'55
Llum y casa.	...	0'33

Total general 1'84

Sòu diari. 2'00

Restan. 0'16

Còm veys, mèstre; de ses dues pessetes li romanen setze cèntims diaris. Ara, vos direu, ¡Còm! ¿y amb aquests setze cèntims tenen que calsa y vestí, netetjá sa ròba, conservá es mòbles y pagá es melge y sa potecaria cas d' está malalts? Ydò, sí; amb axò y en lo que encara lleva des gast des menjá, que ja veys qu' es bastant primet.

—Escolt, Don Pèp. ¿Y aquest homenet que no fora bò per Ministre d' Hacienda? Sap qu' es d' econòmich.

—No diré tant; però si à moltes de cases ets amos ó señós pensassen còm ell, de segú qu' à molts qu' avuy los falta los sobraría y no tendrían que regateljá cinch cèntims à n' es salari de sa criada, mentres tudan....

—Ja heu veu; compromisos de la societat, Don Pèp; vostè té moltíssima de rahó. Y aquest empleat de ses dues pessetes, que jò voldría coneixe, ¿que sap si té molts d' anys de servici?

—Més que vos de vida, y ja sou pare.

—Bòno; ara que conech sa rahó que vostè té per pensá d' aquest mòdo, li vuy fé una observació, Don Pèp. ¿Vostè no tròba que seria molt just qu' à n' aquests empleats los aumentassen una quarta part més es sòu?

—Ja fora just; però en parlant de gravá es presupuesto....

—Jò li diré; ¿que no es podria fé rebaixant un poch als que tenen molt?

—Voleu callá, mèstre; perque si vos sentian....

—Y qu' he dit rès lleitx?

—Pròu. Axò es còm si flastomasseu.

—Però, Don Pèp; ¿y ahont está la justicia?

—¿Ahont? No sé dirvós ahont la trobariau per aquest mon; però, si vos diré qu' allà en *El Vall de Josafat* la trobarem amb tota sa séua plenitut; y que los que la potetjan aquí serán ells els potetjats allà.

—Però, Don Pèp; ¿y *Sa Conciència*?

—¿*Sa Conciència*? ¡Oh.... *Sa Conciència*! Mèstre Joliá, *Sa Conciència*, la varen fé d' un coló vert, y pensantsè qu' eran fuyes de còl un *Ase la se va menjá*.

UN RONDAYÉ.

RESPECTE Á LA VELLURIA.

¿Que teniu pòbre velleta
Que tan sòla vos n' anau?
¿Que teniu ma germaneta
Que tant triste vos plorau?

¿Que s' és fet el jove rós
A n' aquí vos manteniau.
Amb aquí vòstres tristós
Y el vòstro pá compartiau?

¿Còm es que no 'us acompanya
Còm abans tan axarit?
¿Perque 'l plòr vòstros ulls baña
Y sospira vòstron pit?

¿Qui son aquells malaviats
Qu' insultan vòstro n dolor,
Sens comprendre els malanats
De vòstro n còr la tristor?

¿Pòbre vella, tota sòla
De la vida en el camí!
Avuy ningú eus aconsòla.
¿El perque me volen dí?

—May axí eus havia vista,
El dolor vos deixa muda.
Contaumè l' història trista
De la ditxa qu' heu perduda.—

Demunt una dura pedra
Vorereta del camí
S' assegué la pòbre vella,
Y comensá à parlá axí:

—Jò era felís; era aymada
Per un espòs bò y honrat.
¿Esta ditxa ja es passada
Puitx la mòrt el m' ha robat!

Un fill qu' era mon tresòr
Sòls mon Espòs m' ha deixat.
Ell trossetja avuy mon còr
Puitx de mí s' es oblidat.

Aquell jove qu' amb mí veyan
Era mon fill estimat
Y 'ls qui bèfa de mí feyan
Eran los fills de l' ingrát.—

—¡Oh, no acabeu de contar
Vòstra història de dolor!
Mirau qu' el vòstro parlar
L' ànima m' umpl de tristor.

Mes, ¿el vòstro fill, que fá
Quant veu qu' es bèfan de vos?

¿Còm, sens morir, pòt mirá
Qu' axí eus insultin traydós?

¿Y no pensa el desgraciat
Qu' un jorn vellet-se veurá,
Y còm vos haurá tractat
Per sos fills tractat serà?....

¡Oh, Deu meu! may sénti jò
Aquest amor mal entés
Que d' els fills malcria 'l cò,
Y 'l nòm de pare envileix.

Mòri jò, l' Espòsa aymada
Qui la ditxa m' ha de dar;
D' un infant dolça besada
May puga saboretjar;

Si tinch d' olvidar, traydor,
Còm molts qu' á n' el dia hey há,
El Sant respècta y l' amó,
De la qui 'l ser me doná.

K. W.

XEREMIADES.

S' iglesia d' Estallenchs está d' una manera sa més llástimoso. Hey va havé un Vicari que comensá una iglesia nòva y si no s' haguessen aturades ses òbres, tal còm estavan comensades, à l' hora d' ara ja podrian havé aprofitada una part per sustituhí sa qu' ara tenen apuntalada, perque no faltavan devòtes persones que feyan donatius de mil duros si se seguían ses òbres aquelles. Després volgueren baratá es plá y s' adaji diu «Qui barata, es cap se grata» lo qual vòl dí que qui muda de rumbo s' embolica y ha de gratarsé es cap perque arriba à trobarsé apurat.

Si no hey pòsan remey no pòt sutcehí rès de hò.

**

Si à Ciutat varen essé poch sortats en so no podé observá es pas des planeta *Vènus* per devant es sòl, à qualque vila que tenian el Cèl clá y sense niguls hey va havé qui 'l pogué observá. Mos diu que comensá à les dues y un quart y que se vèya à simple vista amb un vidret fumat. Que se coneixia s' atmósfera que té es planeta y que fins y tot se vèya més gròs que no pareix quant el veym que fa d' estel de s' auba.

**

Dos jovenets s' en anaren dia sis d' aquest mes à n' es Miradó per veure pasá *Vènus* per devant es sòl.

Estava ennigulat, però còm ells esperavan veurerla passá per dins s' aygo de la má, bé miraren tot lo decapvespre. Quant s' en tornavan á s' horabaixa flas-tomavan es periòdichs perque duen tant mentides.

**

Dins un Ajuntament un Retjidó espli-

cava qu' era axò d' es pas de *Vènus* per devant es sòl y deya qu' havia de pujá de levant un estel amb coua amb figura d' una *Vènus* que s' en aniria dret à n' es sòl, l' eclipsaria del tot y passaria cap à ponent. Y qu' axò volia dí qu' aquest any qui vé hey hauria poch matrimònis y moltes enganifes y per axò convenia avisá ses allòtes y sobre tot es pares y ses mares.

**

S' altre dia, després d' havé plogut, moltes cases de Ciutat anaren à treure aygo de dins sa font y en lloch d' aygo tregueren llet. ¡Quina alegria! Tots contents la tastaren y tengué gust de terra. Va essé una broma de sa síquia de sa Font de la Vila.

**

Pareix que per tota Mallorca hey ha sahó amb ses aygos qu' ha fetes derrement. Ja era hora. Aquells que donavan sa culpa de que no plogués, à s' estel amb coua, se deuen havé quedats amb un dit..... y s' altre á s' oreya.

**

Sa plassa de ses verdures ja está encatificada esperant Sant Tomás. Sa catifa que du es sa mateixa que sa d' ets altres anys. Es d' aquell rich material de que se serví el Creadó per formá s' homo.

**

Un des punts ahont se rēben es números de L' IGNORANCIA amb més retras y manco seguredat es à n' es pòble mes pròp de Ciutat ó sia à n' ets Establiments. Setmana hey ha haguda que s' en han perduts tres de números apesá de qu' es camí es hò, dret y curt y no hey ha còstes. ¿Per què deu essé axò?

CRIDA.

CALENDARI DE L'IGNORANCIA.

Es de forma americana y per setmanes, perque sia mes cómodo à n' els manestrals y pagsos.

Comensa es dia de Nadal perque sia hò per doná ses bones festes; y dú tot lo que duen ets altres calendaris, méns allò qu' els ignorants no saben ni pòden sēbre per ara. També dú ses Coranthores de Ciutat, y efemérides, y noticies, y poesíes, y covèrbos, y endevinayes, y receptes de cuyna, y rebosteria, y que sé jò que més.

A n' es qui 'l compra se li regala al acte un pla de tota Mallorca.

Se ven à s' Administració des periòdich L' IGNORANCIA; à sa tenda d' els hereus de Don Gabriel Rotger, *Cadena de Cort*, núm. 11, Palma.

PREUS.—Un calendari..... Mitja pesseta
Una dotzena..... Cinch pessetes
Vint y cinch Deu pessetes

N. B.—Còm enguañy s' en han fet poch no n' hi haurá per qui 'n voldrá.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Cada setmana té sèt dies.

SEMBLANSES.—1. *En que té puntas.*
2. *En que té such.*
3. *En qu' hey ha Directó.*
4. *En qu' hey ha fruyts.*

TRIANGUL.....—*Blaya-Blay-Blá-Bl-B.*

XARADA.....—*Ma-ta-lás.*

CAVILACIÓ.....—*Santandreu.*

FUGA.....—*Richs y Richs inimichs.*

ENDEVINAYA.....—*Un caragòl.*

GEROGLIFICH.

J ; Ay! A 7 A bre
bre
bre
X.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un impresó à un fideu?
2. ¿Y uns guardapits à unes persianes?
3. ¿Y una campana à sa murada?
4. ¿Y un café à n' es derrés diés.

BIEL.

TRIANGUL DE PARAULES.

Ompli agussts pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, un nòm de dòna; sa 2.ª, un nòm d' homo; sa 3.ª, un tractament de dòna y sa 4.ª, un tractament d' homo; sa 5.ª, una nòta musical, y sa 6.ª, una lletra.

ECSEMÉ.

XARADA.

Ma *prima* es un animal
Que sap fé de guardiá;
Un y *dos* un membre humá
Miray des bé y des mal;
Dos, tres, quatre, per Nadal
Moltíssim se sòl cremá;
Es *tot*, en un fruyt está,
Des terme de sa Marjal.

MESTRE GRINOS.

CAVILACIÓ.

AMO GIL

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge mallorquí.

EN PEPET.

FUGA DE CONSONANTS.

. .0.0 .0. .0. .0. . 0.

UN BUÑOL FRANCÉS.

ENDEVINAYA.

En forats jò se soná.
Y no som cap fabiol.
Y no es un qualsevol
Aquel que me sap tocá.

BIEL.

(Ses solucions dissapte qui vé si som pius.)